

Dış Savaş, İç Baskı: İslam Cumhuriyeti'nin Halka Karşı İki Cephesi

23.07.2025 • İran Komünist Partisi MLM, Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün notu: CPIMLM'nin (www.cpimlm.org) -İran Marksist Leninist Maoist Komünist Partisi- yayın organı olan Atash/Ateş'ten gelen bu makale, Revcom gönüllüleri tarafından İngilizce'ye çevrilmiş, Yeni Komünizm Kolektifi tarafından İngilizce'den Türkçe'ye çevrilmiştir. Bu makale, İsrail'in bombardımanından bir gün sonra, yıkımın boyutu henüz bilinmezken yayınlandı. Revcom çevirmenleri daha güncel bilgiler içeren bazı makaleleri dipnot kısmına eklemiştir.

Tüm gözler savaşa çevrilmişken, rejimin baskıcı aygıtı tam teşekküllü bir polis devleti oluşturarak gücünü konsolide etmeye başladı. ABD/İsrail'in İran'a yönelik askeri saldırganlığı, İran İslam Cumhuriyeti'nin [İİC] kapsamlı güvenlik hamleleriyle baskı ortamını boğucu bir boyuta taşımaya ve herhangi bir protestoyu daha başından ezmesini sağlayacak bir ortam oluşturdu. Bu savaş hali, bir savunma hamlesi değil, aksine krizin ortasında ayakta kalabilmek için hiçbir meşruiyeti kalmamış rejimin toplumu kontrol altına alma ve protestoların yeniden başlamasını engelleme amacı güden aktif bir stratejisidir.

Bu bağlamda, [24 Haziran'da] ateşkesin ilanından sadece birkaç saat sonra, tutuklananların sayısında katlanarak artış yaşandığına dair haberler geldi. Bir haber kaynağına göre, yalnızca Kirmanşah [eyaletinde] bir gün içinde yüzü aşkın kişi tutuklandı. "Drone ve casus ekipmanlarını bulma" adı altında gerçekleştirilen araç aramaları, sindirme ve toplu tutuklamalar için bir bahane haline geldi. Savaşın başlangıcından bu yana tutuklananların sayısı 1000'i aşarken, savaşın ortasında bile idamlar aralıksız devam etmektedir. Savaşın ilk 11 gününde, İsrail için casusluk yapmakla suçlanan üç kişi idam edilmiştir. Yargı sözcüsü Asghar Jahangiri, 20

Haziran’da Tahran’daki Cuma namazı sırasında açıkça şöyle dedi: “Halkımız, bozguncuların cezalandırılmasını istiyor!”. Bu, daha yaygın infazlar için yeşil ışık demektir. Ayrıca 24 Haziran Salı günü televizyonda yayınlanan bir röportajda, Yargıtay Başkanı ile yapılan bir toplantıda, ülke genelindeki savcılık ve mahkemelerde “düşman” sızıntılarına karşı dava açabilmek için özel birimlerin kurulmasına yönelik “gerekli düzenlemelerin” yapılmasına karar verildiğini söyledi. Yargının başı olan Mohseni Ejei, davaların “hızlı ve kararlı” bir şekilde ele alınacağını ve “savaş koşulları”nın dikkate alınacağını vurguladı. Hemen ardından, 25 Haziran Çarşamba günü, Urmiye’de üç sınır ötesi işçi, casusluk suçlamasıyla idam edildi.

Yargıtay Sözcüsü, “casusluk” kanunun kapsamını her türlü hareketi içerecek şekilde genişletecek bir yasa tasarısının Meclis’e sunulduğunu duyurdu. Ardından, 2 Temmuz’da [İİC rejimine bağlı] Tasnim Haber Ajansı şunları yazdı: İslami Şura Meclisi, “İslami Şura Meclisi, mevcut hukuki boşluğu doldurmak amacıyla Siyonist rejim ve düşman devletlerle işbirliği yapan casusların ve işbirlikçilerin cezalarını artırmak için iki aşamalı bir planı onayladı.” Bu her muhalifi -temel halktan yazarlara ve fotoğrafçılara ve daha nicelerine- “casus” olarak yargılamak için yeni bir araçtır.

Bu yasalar, siyasi ve toplumsal muhaliflerin öldürülmesini meşrulaştırmanın bir aracıdır. Böylesi koşullarda, sanal ortamda yapılan bir protesto paylaşımı bile kişilerin ortadan kaldırılması için bir bahane haline gelebilir. Ağır sansür, internetin sürekli olarak sekteye uğratılması ve haber ve iletişim akışının engellenmesi de protestocular arasındaki bağlantıyı kesecek, bireyleri izole edecek ve mücadele içerisindeki bağları koparacak bu projenin bir parçasıdır.

Bu rejimin, toplumsal bir patlamadan duyduğu korkuyla, muhaliflerini sistematik bir şekilde ortadan kaldırma sürecinde olduğu açıkça görülmektedir. İİC, “içeri sızanları” ortadan kaldırmak adına halka yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı. Oysa on yıllardır İsrail casusları İİC komuta merkezlerini dinliyor ve Mossad ajanları rejimin askeri ve güvenlik aygıtının en hassas organlarına sızmış durumda.

Baskı sadece sokaklarla sınırlı değil. 2022 [Kadın, Yaşam, Özgürlük] ayaklanmasında öldürülenlerin ailelerinin evlerine yapılan baskınlar, gazetecilere gerçek haberleri yayınlamamaları konusunda yapılan uyarılar, haberlerin silinmesi, yalan söylemezse çökeceğini

bilen bir hükümetin göstergesidir. Günümüzün ilerici gazetecileri, İİC açısından, gerçeklere dayalı haberciliğin bombalar kadar tehlikeli görüldüğünü söylüyorlar.

Bu hamleler İİC'nin savaş zamanında bir polis devleti kurmakta olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu durum İİC için hiç de beklenmedik değildir İİC'nin suçlarının doruk noktası, 1980'lerde, Irak ile savaştıkları döneme denk gelir; bu dönemde binlerce siyasi aktivist ve vicdani tutukluyu idam etmiştir. Muhalif sesler, savaş sırasında “düşmanla iş birliği yapmak”la damgalanma tehdidiyle susturuluyordu. Günümüzde de aynı senaryo güncellenmiş bir söz dağarcığı ile (“içeri sızanlar”, “casuslar”) tekrar edilmekte. Baskı, yalnızca dış tehdide karşı bir tepki değil, aynı zamanda sistemin içsel hayatta kalma mekanizmasıdır. Var olduğu süreç boyunca rejimin temel silahı baskı kurma ve yalan söyleme konusundaki istekliliği olmuştur. Baskıya sadece sessizlikle karşılık verilirse, baskı makinesi soykırım boyutuna varabilir.

Ama bu baskı canavarının karşısında, birbirine sığınak, ilaç ve tedavi sağlayan, ezilenleri destekleyen, farklı yaş gruplarından oluşan ekipler kurarak yardıma koşan insanların kendiliğinden gelişen halk dayanışması gibi hayat veren bir olgu büyüyor. Bunlar sadece insani yardım eylemleri değil. Bunlar aynı zamanda gelecek toplum için yeni ve ilham verici ilişkilerin temel taşlarıdır. Bu kendiliğinden gelişen dayanışma, hem siyasi bilinç düzeyi açısından hem de rejimin baskı aygıtıyla nasıl mücadele edileceği konusunda daha geniş, daha örgütlü ve daha ileri bir seviyeye ulaşabilir. Dolayısıyla, halkın farklı kesimlerini örgütlemek ve dağınık mücadelelerini birbirine bağlamak bugün her zamankinden daha hayati bir öneme sahip olup, güç dengesini halk lehine ciddi biçimde değiştirme ve İran rejimine veya ona benzer herhangi bir rejime karşı gelecekte verilecek mücadeleler için sağlam temeller oluşturma potansiyeline sahiptir.

Böylesi bir dönemde, özellikle öğrenciler başta olmak üzere politik ve toplumsal aktivistlerin tarihi bir sorumluluğu var: halkın bölünmüş güçlerini organize etme, empatiyi bir ağa dönüştürme, korkuyu kolektif bir cesarete dönüştürme görevi. Onlar, dağınık toplumsal kesimler arasında, öğrencilerle işçiler, kadınlarla medya aktivistleri, tutuklu aileleriyle halk kitleleri arasında bağ kurabilirler. Tutukluların hayatını korumak, sindirme mekanizmasını

etkisiz hale getirmek, İİC'nin ve emperyalist baskının tüm suçlarını ifşa etmek ve onlarsız bir geleceğin mümkün olduğuna dair farkındalık yaratmak amacıyla hücreler oluşturabilirler.

[Evin Hapishanesi'nin hasar gören bir bölümünün enkazında arama yapan kurtarma ekipleri, 24 Haziran 2025, İsrail hava saldırısından bir gün sonra.

Fotoğraf: AP/Mostafa Roudaki]

Günümüzün acil görevlerinden biri, özellikle siyasi tutuklular olmak üzere tutukluların derhal serbest bırakılması için mücadele etmek ve örgütlenmektir. 23 Haziran 2025'te (1) faşist İsrail hükümeti tarafından Evin Hapishanesi'ne yönelik gerçekleştirilen saldırı, yalnızca bir dış saldırı değildir. Bu saldırı, siyasi tutukluların yaşamları açısından bir uyarı niteliği taşımakla kalmadı, aynı zamanda İİC tarafından uygulanan baskının daha da şiddetlenmesine yol açan bir etken oldu. Rejim, tutukluları savaş esiri haline getirmemesi ve derhal serbest bırakması konusunda daha önce birçok kez uyarıldı. Rejim, tutukluları savaş esirlerine dönüştürmemek ve derhal serbest bırakmak konusunda öncesinde pek çok kez uyarılmıştır. Ancak İİC bu uyarılara kulak asmamış ve tutukluları tehlikeli bölgelerin merkezinde tutmaya devam etmiştir, İsrail ise bu durumu tam olarak bilmesine rağmen Evin Hapishanesini bombalamıştır. Bu saldırıda ölenlerin sayısı hala tam bilinmemektedir(2).

Evin Hapishanesi’ni yıkarak, İsrail İİC’nin yıllardır planladığı şeyi gerçekleştirmiş oldu: Evin’i boşaltmak ve tutukluları dağıtmak. Bu hamle bu iki faşist rejim arasında özde hiçbir fark olmadığını gösteriyor. Bu saldırı ve Evin’in yıkılmasının ardından, İsrail Dışişleri Bakanı utanmadan şu tweeti attı: “Yaşasın özgürlük”! Bu ayrıca İsrail’in “özgürlüğünün” de İİC’nin “özgürlüğünden” hiç farklı olmadığını kanıtlamıştır.

İİC’nin bu saldırıya yanıtı, 4. koğuştta tutulan erkek tutukluları Büyük Tahran Hapishanesi’ne, kadın tutukluları ise Qarchak Hapishanesi’ne nakletmek oldu. Evin Hapishanesi’nin boşaltıldığı bildirildi. Bu nakiller sadece bir yer değişikliği değil; hapishane içindeki İİC’ye karşı dayanışmayı kırmaya, aileleri dağıtmaya yönelik kasıtlı bir girişimdir ve hatta bazı tutukluların gizlice baskı altına alınmasının ya da öldürülmesinin önünü açabilir. Buna yanıt olarak tutukluların aileleri cesurca Evin Hapishanesinin önünde toplanmışlardır. Siyasi tutsaklar halkın çocuklarıdır ve onların serbest bırakılması hepimizin görevidir. “Siyasi tutsaklar serbest bırakılmalıdır” sloganı sokaklarda, üniversitelerde, mahallelerde ve cezaevlerinin önünde yankılanmalıdır. Şimdi siyasi tutsakları kurtarmak sadece özgürleştirici bir sorumluluk değildir, aynı zamanda İİC’nin baskısının bel kemiğine ölümcül bir darbe de olabilir. Halk ayağa kalkarsa, bu günler İİC’nin devrilmesi için devrimci dayanışmanın inşasında bir dönüm noktası olabilir.

DİPNOTLAR:

1. “A War Crimes Report: Why Iran’s Political Prisoners Must Be Freed Now! Evin Prisoners Bombed, Brutalized, and Relocated to Hell,” revcom.us, 7 Temmuz, 2025
2. “Israel’s Deadly Assault on Iran Prison Incites Fury, Even Among Dissidents,” *New York Times*, 6 Temmuz, 2025